

РЕШЕНИЕ

№ 4814

гр. София, 09.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 28.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4887** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба на Ю. М. Б., чрез адвокат И. В. с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 5 срещу Столична Дирекция на Вътрешните Работи.

Ищецът претендира присъждане на обезщетение в размер на 3000 лева за понесени неимуществени вреди, вследствие на административен акт – Заповед № 5133з-242 от 09.09.2019 г., издадена от полицейски орган при 05 РУ-СДВР, с която Б. е бил задържан за срок от 24 часа и която е била отменена от съда. Вредите се изразяват в преживяно унижение, засягане на честта, достойнството му и самооценката му като честен, интелигентен и образован гражданин, както и в засягане на авторитета му в обществото, граден с години. Ищецът твърди, че е изпитал и сериозно притеснение за здравето си, защото наскоро е бил преживял сърдечна криза. Претендира се и законната лихва върху присъденото обезщетение от 18.02.2020 г., датата, на която отменителното решение на СРС е влязло в сила до окончателното изплащане на сумата.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищецът, редовно призован, се представлява от адвокат В., която поддържа исковата молба.

Ответникът – Столична Дирекция на Вътрешните Работи, се представлява от юрисконсулт П.. По делото е представен отговор на исковата молба, в който се

оспорват предявените искиове по основание и размер и моли същите да бъдат отхвърлени. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за неоснователността на предявените искиове. Счита, че искът следва да бъде отхвърлен, а алтернативно моли да се приеме, че е същият е прекалено завишен, в следствие на което обезщетението следва да бъде намалено.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че със Заповед № 513зз-242 от 09.09.2019 г., издадена от полицейски орган при 05 РУ-СДВР, ищецът е бил задържан за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Като основание за издаване на заповедта е посочено, във връзка с ДП № 133-19 по описа на СП-СО по чл. 105 от НК. На ищеца е бил извършен обиск на основание чл. 80 от ЗМВР.

Процесната заповед е отменена с Решение № 22605 от 24.01.2020 г. на СРС-Наказателно отделение, 12 състав, влязло в законна сила на 18.02.2020 г. От приложеното по настоящето производство НАХД № 15192/2029 г. на СРС-НО, 12 състав, копие на процесната заповед е видно, че Ю. Б. е бил задържан на 09.09.2019 г. в 11,00 часа и е освободен на същата дата в 14,30 часа.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяната на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост.

Елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвентна към противоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждания може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Това е така, защото деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед твърденията на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт от орган на ответника; 2. незаконосъобразност на административния акт; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана - от полицейски орган при 05 РУ-СДВР е издаден административен акт - Заповед № 5133з-242 от 09.09.2019 г., с която ищецът е бил задържан за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Доказана е (без дори да е спорна) и втората предпоставка – Заповед № 5133з-242 от 09.09.2019 г. е отменена с влязло в сила решение Решение № 22605 от 24.01.2020 г. на СРС-Наказателно отделение, 12 състав.

Относно третата предпоставка - наличие на причинена вреда, настоящият съдебен

състав намира същата за доказана по следните съображения.

За доказване на направените твърдения, съдът допусна до разпит двама свидетели на ищеца.

Според показанията на свидетелката Б. – съпруга на ищеца, Б. от дълги години упражнява журналистическа професия. В началото на месец август 2019 той е имал проблеми със сърцето, което е наложило хоспитализиране в болница в провинцията, където били на посещение. След изписването му, на 09.09.2019 г. в 11,00 часа той е трябвало да има среща с лекуващ лекар – кардиолог, за да потвърди или да отхвърли диагнозата. На същата дата в 07,00 часа в дома им дошли униформени и цивилни полицаи, показали заповед за претърсване и започнали да търсят документи за дейността на движение „Русофили“, във връзка с дело за шпионаж. Претърсването продължило четири часа. Накрая били иззети документи, чернови на една книга, както и компютъра и телефона на ищеца. Свидетелката и съпругът ѝ присъствали по време на претърсването. Въпреки, че той не бил напълно възстановен физически и психически, предвид на това, че обвинението било абсурдно, той бил относително спокоен. Обискът приключил със заповед за арест. Казали, че го арестуват. Свидетелката се опитвала през целия ден да разбере къде е задържан, чрез колеги журналисти и чрез адвокат. Насочили ги към следствието на „Г. М. Д.“, от където отричали да има такъв задържан. Междувременно всички медии – електронни и традиционни излезли с огромни заглавия, че бившият главен редактор на в. „Дума“ е арестуван за шпионаж. В крайна сметка в късния следобед се оказало, че той е бил извикан като свидетел макар, че през целия ден е бил разкарван с белезници. Според ищеца белезниците са слагани само на публични места, там където има хора и могат да го видят, което е било унизително за него. След като го освободили той се прибрал къщи сам. Тогава разказал на свидетелката, че се молел да не излезе от ритъм и сърцето му да издържи, като се е стремял да не показва тези опасения. Непосредствено след освобождаването той нямал здравословни проблеми и на другия ден успели да отидат на лекар. Близките коментирали ареста със симпатия, предвид политическия характер на ситуацията. Но други хора, които го познавали като публична личност, журналист, писател и политик, променили отношението си към него. В тях според него трайно останало съмнение по отношение на неговата почтеност. До този момент той не е бил нито задържан, нито осъждан. Малката му дъщеря, която е студентка в чужбина, разбрала за ареста на баща ѝ по възможно най-ужасния начин. „Приятели и доброжелатели“ са ѝ изпратили линкове към публикации за ареста му, съдържащи недобронаммерени коментари. Б. се притеснил най-много от това как детето е преживяло тази ситуация и начина, по който го е разбрала за нея. Ищецът бил определено стресиран и уплашен за здравословното си състояние. Казал, че пулсът му се е ускорил много в този момент. Лицата, които го отвели били уведомени за неговото здравословно състояние и за това, че той има насрочен медицински преглед и той се надявал всичко да приключи до 10,30 часа.

Свидетелят Ч. посочи, че познава Ю. Б. от тридесет години, като общественик и най-вече по повод на работата им в ръководството на социалистическата партия. Б. бил член на изпълнителното бюро на Б. и седем години главен редактор на в. „Дума“ и на списание „Ново време“, както и на българското приложение на „М. дипломатик“. Заедно работили в Национално движение „Русофили“. През миналата година свидетелят бил задържан на 9 септември в качеството му на свидетел. В следствения арест на „Г. М. Д.“ в коридора срещна Ю. Б. и професор В. Д., която също била в

ръководството на движение „Русофили“. Успели да разменят съвсем кратки изречения. Ищецът бил блед като платно. Свидетелят знаел, че на същия ден му предстоял преглед за главата или за сърцето. Знаел, че преди години бил претърпял инсулти. Сега определено Б. бил в стрес. В коридора те разменили няколко изречения дори се пошегували, че ги е застигнала политическа репресия. Междувременно всички вестници и медии започнали да пишат, че е задържан председателят на сдружение „Русофили“ и Ю. Б. - е публична личност, публицист и писател. Свидетелят го видял на следващия или по-следващия ден. Очевидно бил в стрес, който според него не е отминал и до момента. Б. му споделил, че и децата му са в шок. В последните дни, когато са в заседание в сдружението той получава аритмии и се налага да ляга. След ареста според свидетеля се проявили по-активно сърдечните му проблеми, защото е емоционална личност. Мнозинството от коментарите в медиите били насочени към това, че е налице политическа поръчка срещу сдружение „Русофили“. Свидетелят не помни да е имало злонамерени коментари към ищеца. След ареста определено счита, че Ю. Б. страда от този факт. Това е било огромно морално унижение за него, защото си изкарва хляба с публична дейност и творчество и факта на ареста повлиял отрицателно. Според свидетеля Б. се притеснявал много за близките си от това, което става. В някои от външните контакти несъмнено имало снижение на достъпа и интензитета. Г-н Б. е бил обиден на полицията. За него това е било унижение, защото властта, за която е работил шестдесет години го е унизила по един публичен начин. Той никога нямало да разбере защо като свидетел трябва да бъде изведен с белезници, защо един публичен, мирен човек е трябвало да бъде разхождан по този начин. На „Г. М. Д.“, когато се видели, той не бил с белезници. Имали придружители от полицията.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства могат да се направят следните изводи. Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите, при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай двамата свидетели изложиха пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си. Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията им са последователни, ясни и конкретни. Съдът намира, че следва да ги кредитира, независимо, че свидетелката Б. е съпруга на ищеца. Нейните твърдения, не носят елементи на заинтересованост и не се различават съществено от тези на Ч..

От изложеното може да се направи извода, че вследствие на издадения незаконосъобразен акт, Ю. Б. е претърпял неимуществени вреди. Съвсем естествено е, човек, който никога не е бил арестуван или обвиняван в извършване на престъпление, да преживее страх, несигурност за бъдещето, безпокойство и други негативни психически състояния, които в съчетание с личностните характеристики, като завишена чувствителност и емоционалност могат да предизвикат психически стрес, чувство за унижение и малоценност. Независимо от факта, че ищецът на процесната дата 09.09.2020 г. е бил разпитван единствено като свидетел, към момента на издаването на заповедта и на физическото му отвеждане от полицейските служители той не е бил наясно, защо е арестуван. Напротив, в акта е посочено, че същият се издава на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно, че има данни, че лицето е извършило престъпление. Съвсем естествено е в този случай, задържаният да си помисли, че това е началото на постоянно задържане, а с оглед на вида и тежестта на престъплението, в извършването, на което той е заподозрян – по чл. 105 от НК (шпионаж в полза на чужда държава) да изпита стрес, безпокойство и емоционален срив.

Съдът не намира нито правна, нито житейска логика или някаква основателна причина за издаването на процесната заповед. Предвидената от законодателя цел, в случая е, полицейските органи да имат правомощие, да задържат лице, заподозряно в извършване на престъпление, за да му попречат да се укрие и евентуално за него да бъде поискано от съда постановяване на мярка за неотклонение „задържане под стража“. Видно от приложеното по НАХД № 15192/2029 г. на СРС-НО, 12 състав писмо от следовател при следствен отдел на Специализираната прокуратура, досъдебното производство, във връзка, с което е бил задържан Б. е образувано на 09.07.2029 г., т.е. два месеца преди издаването на процесната заповед. Ако през този период прокуратурата е събрала достатъчно данни за извършено от ищеца престъпление, на същия без съмнение е щяло да бъде повдигнато обвинение. Дори и такива данни да не са били събрани предварително, в случай, че при претърсването на дома на Б. са били намерени вещи или документи, правещи го съпричастен към престъпление, издаването на процесната заповед е щяло да бъде оправдано. При положение, че към 11,00 часа на 09.09.2019 г., по отношение на Б. не е имало никакви доказателства за престъпна дейност, задържането му на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР с издаването на Заповед № 5133з-242 от 09.09.2019 г. е било абсолютно незаконосъобразно, както правилно е констатирал СРС в мотивите на решението си и е преследвало цел, различна от заложената в закона. След като същият е бил разпитван само като свидетел е можело да бъде призван редовно по предвидения в НПК ред, без да се налага да бъде задържан с процесната заповед.

В разглеждания казус може основателно да се приеме, че нивото на преживените от Б. негативни психологически преживявания е било значително завишено, защото като бивш главен редактор на ежедневника една от основните политически партии в България, общественик и публицист Ю. Б. е бил добре известна в обществото личност. От приложените като доказателства - медийни публикации се установява, че задържането му е широко отразено в публичното пространство – факт който няма как да не се

отрази негативно на авторитета и доброто име на ищеца в обществото, независимо от обстоятелството, че според свидетелите, хората които са го познавали добре са му съчувствали. Имало е обаче и такива, у които е останало съмнение в неговата почтеност и същите са намалили интензитета на контактите си с него. Съдът, в тази връзка намира за необосновано, възражението на представителя на прокуратурата, че ответникът не може да бъде държан отговорен за медийните публикации по повод на ареста на Б.. Отразяването на ареста в медиите е в пряка причинно следствена връзка с незаконосъобразната административна дейност на полицейския орган при 05 РУ – СДВР. В случай, че Заповед № 5133з-242 от 09.09.2019 г. не беше издадена и Б. не беше задържан, нямаше да има медийни публикации, увреждащи неговото име и авторитет в обществото.

Съдът счита, че посочените негативни психически състояния могат несъмнено да се отразят и на отношенията вътре семейството, предизвиквайки тревожност и загриженост у близките на ищеца хора, както е случая с дъщеря му, живееща в чужбина и узнала за задържането на баща си от медийни публикации.

На последно място няма съмнение, че предвид здравословния проблем на ищеца, преживян малко преди задържането му, е логично той да изпита притеснения за здравето си в условията на създалата се ситуация.

Направеният анализ на събраните доказателства, безспорно налага извода, за наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и претърпените неимуществени вреди, т.е. установена е и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Независимо от факта, че съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, настоящият съдебен състав не може да не се съобрази с практиката на ЕСПЧ. По дела, образувани срещу България по идентични оплаквания – претърпени неимуществени вреди, поради незаконосъобразни действия на органи и длъжностни лица, Европейският съд по правата на човека в С. е присъждал различни обезщетения, вариращи от 500 евро до 4000 евро. /*S. H. v. B. app. № 36794/03, D. v. B. app. 27791/09, P. and P. v. B. app. 50027/08 and 50781/09*./

В разглеждания казус, съдът намира, че следва да вземе предвид и обстоятелството, че установените психически страдания не са настъпили само от незаконосъобразния административен акт, но и от продължителността на времето, през което той е действал. Заповед № 5133з-242 от 09.09.2019 г. е отменена окончателно повече от пет месеца след издаването ѝ, а това е един сравнително дълъг период на несигурност, през който човек наистина би изпитал допълнително психическо натоварване и емоционален дискомфорт.

От друга страна съдът намира, че размерът на претенцията за присъждане на обезщетение в размер на 3000 лева е недоказан.

Няма преки доказателства, задържането освен установените стрес, дискомфорт, унижение и засягане на доброто име и авторитет на ищеца, да е предизвикало други негативни последици, повлияли на физическото му здраве. Без съмнение той е имал здравословен проблем, видно от приетата

по делото епикриза, наложил хоспитализирането малко преди задържането му, но липсват данни същият да се е задълбочил или усложнил след това.

Съдът не намира за доказани твърденията, че Б. е бил воден и показван съзнателно пред медиите и на обществени места с белезници, за да бъде унижен допълнително. Нито от свидетелските показания, нито от приетите медийни публикации се установяват факти в тази насока.

На последно място следва да се отбележи и относително краткия период на фактическото задържане на Б. – три часа и половина, установено от копието на Заповед № 5133з-242 от 09.09.2019 г., приложено по НАХД № 15192/2029 г. на СРС-НО, 12 състав, което също не дава възможност да удовлетворяване на претенцията в пълен размер.

При съобразяване на вида, интензитета и продължителността на претърпените от Ю. Б. неимуществени вреди – психически болки и страдания, установени на основание събраните по делото доказателства и практиката на ЕСПЧ, съдът намира, че обезщетение в размер на 1400 лева се явява обосновано и справедливо.

В съответствие с т. 4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, е моментът на преустановяване на незаконните действия или бездействия на административните органи, респективно от окончателната отмяна на оспорения административен акт. В тази връзка върху посочената сума следва се дължи законна лихва, считано от 18.02.2020 г. - датата на влизане в сила на решението, с което е отменена Заповед № 5133з-242 от 09.09.2019 г. до окончателно изплащане на сумата.

С оглед на изхода на спора на ищеца и на ответника се дължат разноски съразмерно на уважената и отхвърлена част от иска. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Ищецът е поискал присъждане на разноски по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, поради което на адвокат И. В. следва да бъде присъдено възнаграждение в минимално предвидения в чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в приложимата редакция към 08.06.2020 г. – датата на подаване на исковата молба).

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на Ю. М. Б. от [населено място], с ЕГН [ЕГН] сумата от 1400 лева, ведно със законната лихва от 18.02.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, като обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, настъпили от административен акт – Заповед № 5133з-242 от 09.09.2019 г., който впоследствие е бил отменен от съда, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията до пълния й размер от 3000 лева.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на адвокат И. В. от САК на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, във връзка с чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в приложимата редакция към 08.06.2020 г. – датата на подаване на исковата молба), във връзка с чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, сумата от 218 (двеста и осемнадесет), представляваща съразмерна, с уважената част от претенцията сума – адвокатско възнаграждение за един адвокат.

ОСЪЖДА Ю. М. Б. от [населено място], с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 4887 по описа за 2020 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.